

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 316/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť R. H., T., zastúpeného advokátom JUDr. T. S., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 269/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2010 doručená sťažnosť R. H. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 269/2009.

2. Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým sa vysloví porušenie uvedených práv, súčasne žiadal, aby ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 269/2009 z 30. novembra 2009 a vrátil vec na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

3. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného v 2. rade účastníkom konania o náhradu škody vedeného na Okresnom súde Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 24 C 50/2003. Okresný súd uznesením z 22. mája 2007 konanie zastavil, lebo žalobkyňa vzala žalobu späť z dôvodu, že náhrada škody jej bola uhradená na základe dohody s poisťovateľom prevádzkovateľa motorového vozidla ako vedľajším účastníkom konania. Posledným uznesením z 12. septembra 2008 (ktorému predchádzali dve zrušujúce uznesenia odvolacieho súdu) okresný súd žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal pritom z toho, že žalobkyňa podala žalobu dôvodne ako proti prevádzkovateľovi motorového vozidla, tak aj

proti sťažovateľovi – škodcovi, v procesnom postavení žalovaného v 2. rade, pričom k späťvzatiu žaloby došlo až po uzavretí dohody a po vyporiadaní nárokov s vedľajšou účastníčkou konania. Žalobkyňa nepožiadala o náhradu trov konania, na ktorú inak mala nárok podľa § 146 ods. 2 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), preto s ohľadom na § 150 OSP postupoval okresný súd tak, že jej ich „*nepriznal*“. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „*krajský súd*“) uznesením sp. zn. 23 Co 281/2008 z 26. februára 2009 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa o trovách konania potvrdil ako vecne správne. Toto uznesenie krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 269/2009 z 30. novembra 2009 odmietnuté podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP pre neprípustnosť.

6. Sťažovateľ tvrdí, že uznesenie najvyššieho súdu z 30. novembra 2009 je nesprávne, najvyšší súd mu neposkytol dostatočnú súdnu ochranu a nerešpektoval jeho právo na spravodlivý súdny proces. Podľa jeho názoru účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu nie sú zlučiteľné s jeho právom na súdnu ochranu a na spravodlivý proces. Sťažovateľ je toho názoru, že rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj okresného súdu a krajského súdu sú nezákonné, keď nerozhodli o jeho nároku na náhradu trov konania.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

9. Ústavný súd konštatuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci, a teda aj všeobecných súdov v rámci im zverených kompetencií. Tomu zodpovedá aj znenie

§ 2 OSP v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Ústavný súd konštantne zvyrazňuje, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

10. Najvyšší súd v uznesení z 30. novembra 2009 dostatočne a právne korektne odôvodnil dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Uznesenie najvyššieho súdu nie je arbitrárne a ani svojvoľné, čomu zodpovedá aj precízny postup pri skúmaní dovolania sťažovateľa, keď sa najvyšší súd neobmedzil na skúmanie prípustnosti dovolania iba podľa § 239 OSP, ale zaoberal sa aj tým, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd vymedzených v § 237 OSP. Preto možno konštatovať, že dovolanie sťažovateľa posúdil komplexne, a tým mu zabezpečil realizáciu jeho základných práv garantovaných označenými článkami ústavného poriadku.

11. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej absencii rozhodnutia o náhrade trov konania ústavný súd uvádza, že z jeho strany ide o zneužitie práva, pretože ako pasívne vecne legitimovaný účastník - žalovaný v 2. rade, nemal v spore pred všeobecnými súdmi nárok na náhradu trov konania podľa žiadneho z ustanovení § 142 až § 150 OSP.

12. Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Ústavný súd v postupe najvyššieho súdu a ani v jeho rozhodnutí či v rozhodnutiach nižších súdov, ktoré mu predchádzali, nezistil žiadne pochybenie v zmysle namietaného porušenia práv sťažovateľa a preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

14. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku považoval ústavný súd za bezpredmetné rozhodovať o ďalších nárokoch uplatnených sťažovateľom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010